

Vyjádření autorky:

"Odpovědi přišly prostřednictvím lucidního snu a mnohým budou připadat jako sci-fi. Ostatně tajemství paralelních světů a časových mezer se týkají nadpřirozena a věda, jako taková, je popírá. Nelze je dokázat. Dodnes zůstávají v oblasti fantazie a mystiky nebo v teoriích, které jsou považovány za pseudovědecké."

Valeria Kolcova "Shambhala" © 2012-2025

~ ~ ~

Dne 28.10.2024 se mi dostalo sdělení, že tyto převzaté lucidní sny jsou částečně výstižné. Ne zcela odpovídají skutečnosti. Čtenář sám posoudí, které texty jsou uvěřitelné a které méně.

Příběhy překládal google, dle možnosti dolad'uji do českého jazyka.

Bohumír Tichánek

~ ~ ~

Chyby Stvořitele

Ve vědomí a podvědomí člověka je hluboce zakořeněný zatuchlý stereotyp, že vyšší síly světla jsou plné bezpodmínečné lásky a všem odpouštějí. Tato víra přišla hlavně skrze křesťanství. Existuje ale také obraz Boha, který trestá a odplácí, ale zároveň prožívá osobní hněv a trestá ze své vůle.

Znamé jsou i stereotypní obrazy světelných sil, oděných do bílých zářících šatů, často s bílými křídly na zádech, kdežto démoni mají vždy pochopitelně podobu černých příšer.

Je na tom všem tedy něco pravdy? A mohou se démoni převlékat za anděly a naopak? Je pravda, že Vesmír ve svých principech nese bezpodmínečnou lásku ke všemu, nebo odměňuje každého podle jeho skutků? Kdo se ale může skrývat za arbitrem osudů? A kdo může používat principy bezpodmínečné lásky i pro demony?

V poslední době stále častěji slyšíme názor, že neexistuje ani dobro, ani zlo a že to, co považujeme za zlo, může přinést dobro a naopak. Je to skutečně tak, nebo je to stále vychytralost a jakási falešná moudrost, která ospravedlňuje přítomnost zla?

Jak vlastně vypadají Duchovní bojovníci světla na bitevním poli? Jak jsou představeni – v nádherných zářivých šatech nebo jinak? Proč mají světelní Duchové v asijských kulturách rozhněvaný vzhled, kterému mnozí na Západě nerozumí?

Je vůbec možné bojovat s demony v andělské podobě? A vůbec, proč existuje takzvané zlo a antisvět? To už bylo probráno v mnoha článcích na tomto blogu, ale co přesně bylo největší chybou ve vývoji samotného Vesmíru, že se to mohlo

stát, protože ne všechny vesmíry procházejí takovým obdobím formování antisvěta... I když některé vesmíry také onemocní touto "nemocí" a dokonce zcela zemřou, zmizí v zapomnění.

Na toto téma již bylo napsáno mnoho, v jiných tématech blogu, takže se nebudeme vracet k dešifrování prvních pojmů, že Bůh není samostatným správcem a stvořitelem demiurgem, ale je samotným Vesmírem, projevujícím se ve svém stvoření. Duch Stvořitel, sám sebe rozptylující na počátku v neutrální zrna, která mu nebyla nijak podobná. Která se stala Duší všech tvorů, stejně jako kamenů, atomů, planet, hvězd, galaxií a tak dále... Takže On neexistuje odděleně od svého stvoření, kdežto tak se objevuje pouze během období Noci Brahmy (nebo Pralayi), kdy do něho zmizí všechny jeho výtvořky.

Odpovědi na otázky, položené na začátku, přicházely skrze lucidní snění z éterických proudů Bytí. Věřit v to, nebo ne, je tedy osobní věcí každého, kdo čte tyto řádky. Informace nejsou určeny k tomu, aby urážely nebo zraňovaly city věřících tradičních vyznání a nejsou nikomu vnucovány jako konečná pravda, protože pouze Duch sám může cítit a pochopit, kde je pravda...

Tak.

... Známé horské štíty se odrážely, před rozbřeskem, v paprscích na hranici ledové oblohy. Zurčící ticho jen občas přeruší křik velkého ptáka, jenž se vznáší na obloze. Dole se mezi kameny prodírá nějaká řeka. Teď už je však vidět známá nit visutého mostu přes soutěsku. A na druhé straně, v nedobytné zdi, je ještě černý otvor. Uvnitř je jeskyně a prastará buddhistická freska Dákiní Nairatimya. **(Viz další témata na webu)**

Ano, tady je. Oprýskané barvy tvoří stále stejný obraz... Tmavomodrá postava, téměř černá, tančí svůj tanec, ověšená lebkami v záblescích ohně. Její rozzlobená tvář je plná vzteku a její ruce trhají demony.

Barvy se zdají být jasnější a sytější. A obraz Dákiní se stal jasným a hmatatelným. Stejně hmatatelným jako pokračování mě samotné.

Ale teď se to vyprázdnilo. Před námi se objevila obrovská rozloha hvězd a vířící galaxie v nekonečném víru duhových energií, které všude pulzovaly a kroutily se. Skončila jsem v těle té Nairatimyi, a stala jsem se jí, ale také jsem byla prázdná. A všechny formy zmizely, všechno se rozplynulo v prázdnotě, což jsem byla já. Nebo spíše, nestala jsem se člověkem a v tomto pulzujícím víru éteru Vesmíru zůstalo jen jediné vědomí toho, co se děje.

... Duhový vír se roztočil ještě silněji, ožil, ztotožněn se mnou a se

vším, co existuje. Každá forma v něm je jen dočasná iluze, která se může rozpustit a zmizet beze stopy nebo se objevit ve zcela jiné podobě.

... Ale fyzický svět je hustý - existuje jedna iluzorní forma, která se zničí, a na jejím místě se objeví podobná. Pouze pro vědomí, ponořené do této formy, se vše zdá být velmi pomalé. Tvary se zdají být statické a neměnné, pravdivé a skutečné. Navíc se vědomí sama s těmito formami ztotožňuje. A pro ně neexistují jiné světy a tvary, než je jejich svět, ve kterém se sami projevují.

Ale pak přijde jejich čas a jejich tvary jsou odhozeny. A ti, kteří zůstali ve tvarech, ti, kteří byli poblíž, to vidí jako tragédii, jako smrt. A ten, kdo se ocitne bez těla, je ponořen do světa jiných forem a vidí je jako realitu a pravdu a někdy nemůže pochopit, co bylo dříve, v jiném světě, v těch tvarech, které se mu zdály být jediné. Před smrtí těla - tehdy jediné možné, pravdivé...

Něco lze vnímat jako sen, něco také jako tragédii, protože Duch nebyl připraven a nepamatuje si, a hlavně si nechce pamatovat to, co znal ve světě astrálních forem před inkarnací do světa fyzického tvarů.

A Duch zažívá všechny tyto tragédie jen proto, že nechce vidět, že svět je proměnlivý a že pravdou je, že neexistuje nic statického a že všechny formy jsou dočasné a všechny okolnosti existence jsou také

dočasné v kterémkoli ze světů.

Vědomí chce zachytit a zastavit okamžik, přeměnit ho na věčnost, ale není toho schopno; právě tato touha jde proti samotným vlastnostem Existence. Vede k zastavení, k zakonzervování vývoje Ducha...

Ale proč se Duch tolik chce zastavit, proč chce přerušit let víru vývoje? Protože se bojí zmizet v tomto víru, bojí se být zničen, bojí se ztratit vládu nad situací. Pociťuje hrůzu, když vidí, že vše, na co je zvyklý, se ukazuje jako dočasná podoba a svět se mu mění před očima a okolnosti jsou již jiné...

Strach Ducha je dán jeho samotou, iluzorním pocitem oddělení od Existence, pocitem velkého nepřátelství světa vůči němu a pocitem jeho osamělosti. To je stejná primitivní hrůza každého Ducha, který se snaží přilnout k takzvaným příbuzným nebo egregorům - a pak hledá známé tvary ve světech, v nichž se ocitl po smrti fyzického těla. Ale dokud bude Duch v tomto stavu, nikdy nebude svobodný. Zajme sám sebe a hledá si něco, k čemu by se mohl přivázat, přikovat, aby nezmizel a neutopil se v bezmezné propasti Existence. A to vše jen díky té největší iluzi jáství...

Hledá si ochranu a přitom velmi často končí v umělých světech, vybudovaných v astrální rovině každým, kdo se také chce zachránit - vlastně zachránit své já.

Právě v těchto astrálních světech egregorů existují fantomové entity vytvořené myšlenkami těch, kdo sní o spasení. No, jejich podoby velmi často nevytvářejí ani ti snílci, ale ti Duchové, kteří parazitují na všem tom strachu a živí se energiemi těch, kteří se bojí o sebe.

Tyto obrazy jsou převzaty od skutečných Duchů a jejich skutečných podob. Ale ti skuteční Duchové, se svými podobami, jsou velmi, velmi daleko od toho, co v nich chtějí vidět ti, kdo sní o spasení.

Ano, to jsou obrazy andělů v zářících šatech s bílými křídly na zádech. Obrazy Duchů světelných válečníků jsou na Zemi přijímány přesně v této kanonické podobě.

Ale v této specifické podobě, lze říci, skutečně existuje pouze andělská civilizace. (**Viz téma:** "[Andělé, proroctví ptáci a další ptačí lidé: kdo jsou?](#)")

Jsou to skutečně válečníci, a to strážci hranic. Jejich úkolem je vytvořit mocnou bariéru vysokých vibrací na hranici světelných světů, aby tam těžké entity nemohly prorazit a snížit tam frekvence prostoru.

Posilují toky éteru na hranici tzv. vyšších světů, takže temní Duchové obalení energií rir (**Viz další témata na webu**), která vytváří imitaci vysokých frekvencí kmitání prostoru, nemohou proniknout do světelných, lehkých světů.

Jako válečníci se skoro nikdy v bitvě nesetkali s temnými silami nebo démony, protože to je nemožné kvůli rozdílu ve frekvenci kmitání éteru. Nejsou vzájemně slučitelné. Pouze usměrňují a posilují určité proudy éteru, které nepouštějí démony do svých světů, dokonce ani ty zabalené v riru. Přesně takové byly vždy války o zadržování – války mezi silami světla a temnoty.

A pouze ty světy, jejichž obyvatelé sami měli vysoké vibrace, (a ne nízké, démonické), mohly být chráněny světelnými armádami, pouze ty světy - které samy měly vysoké kmitočty vibrací. Dokázali chránit pozemský svět po velmi dlouhou dobu, dokud jej nezačali osidlovat těžcí Duchové a snižovat jeho kmitání v důsledku invaze antisvětských kamenů, proti kterým byli andělstí bojovníci bezmocní, protože nemohli ovlivnit fyziku pozemského světa ze svých vysokých dimenzí. A pozemský svět byl velmi zranitelný, protože se stále projevoval, byť vysoko, jen ve třech dimenzích. Což je mnohem blíže světům temnoty než vyšším světům andělských civilizací.

Ano a vůbec, všechny války se světy temnoty, až do nedávné doby, byly přesně takové. Bez přímých střetů mezi představiteli vyšších dimenzí, relativně vzato, s démony antisvěta a nižších dimenzí našeho světa. Protože takové přímé srážky jsou obecně nemožné kvůli rozdílu v existenci samotné Duchovní hmoty, kvůli rozdílu v jejím projevu.

Je to jako bojovat ve fyzickém hustém světě na Zemi, ve fyzickém těle, s běžnými fyzickými zbraněmi proti takovým démonům. Kulky projdou - bez poškození démonů, stejně jako hmotný meč. A Duchové takzvaných vyšších světů jsou ve svém stavu ještě dál od démonských Duchů, než jsou od nich fyzická těla lidí. Tam je ještě větší nekompatibilita.

A vtělení pozemšťané to potřebují vědět. Vskutku, z neznalosti toho si myslí, že všichni jemnohmotní Duchové se mohou navzájem vidět a vzájemně na sebe působit, že v tomto ohledu jsou jakoby ve stejném prostoru. Lidé uvnitř fyzických těl nechápou, že neexistuje pouze jemný svět a fyzický svět. Myslí si, že všichni jsou jemnohmotní – na jedno brdo a že tam se všichni, tmaví i světlí, navzájem vidí a mohou spolu komunikovat. Jenže to je úplně špatně.

Člověk to může pochopit, ve smyslu pocítit, jen tím, že se dostane do oněch světů. Koneckonců, ty světy pro něj – když se tam objeví – se

mu budou zdát téměř stejné, jako fyzický svět tří rozměrů. A pochopí, že jiné světy, které byly v pozemské trojrozměrnosti považovány za jemné, se naopak v pozemských světech fyzicky vůbec neprojeví; zůstávají nedostupné. Protože Duch, projevující se v jednom konkrétním světě, nevidí jiné světy a nemůže současně být ve styku s Duchy, jsoucími v jiných světech.

Toho lze dosáhnout pouze srovnáním vašeho kmitání s těmi ve světě, ve kterém se potřebujete projevit.

To je fyzika a nic víc, fyzika éteru Vesmíru. Jiný způsob nemůže být.

A čím větší je rozdíl mezi světy v jejich frekvencích kmitů, tím složitější je vzájemný vztah.

Dokud hustý pozemský svět měl ještě o něco vyšší vibrace než nyní, Duchové z vyšších světů v něm mohli dočasně projevit své tvary a zjevit se těm, kteří se k nim obrátili. Ale čím se stával těžším, tím méně příležitostí zbývalo vyšším Duchům, aby se zjevovali lidem ve tvarech dle vyšších světů. Začali se jednoduše objevovat v obrazech před Duchovním vnímáním těch lidí, kteří je mohli cítit nebo vidět vnitřním zrakem nebo instinktem svého Ducha, ale již ne ve fyzickém světě, nýbrž vnitřním zrakem.

Bohužel zde již začalo mnohonásobné zkreslení a velmi často se lidem - jménem skutečných světelných Duchů - začali zjevovat Duchové temných světů, kteří záměrně vytvářeli světlé a většinou majestátní a přehnané obrazy všemocných a královských Duchů, s jejich energiemi.

Abychom byli přesvědčivější, takové obrazy by mohly generovat také nesvětlé technické civilizace, jako jsou Anunaki, jednoduše zasláním hologramu obrazu božstev lidem. A právě tyto obrazy zůstávají nejvíce ze všeho v lidském vědomí a kultuře. Obrazy zkreslené korunami a věnčením králů a bohů, s meči a královským držením těla, v šatech s dlouhými sukněmi s arogantním pohledem hierarchie před otroky nebo se záměrně laskavým projevem univerzální lásky ke všem a ke každému, jako např. k nerozumným dětem. Neustále zdůrazňovali tuto propast mezi sebou a dětmi.

Nyní nastala chvíle, kdy je čas rozptýlit temnotu... Nastal čas, aby se Duchové, vtělení do těl na Zemi, také dozvěděli pravdu a rozešli se s iluzemi, i když to bude velmi bolestivé a pro některé to bude nesnesitelné a oni tomu prostě neuvěří.

Éter vesmíru se ale v pozemském roce 2021 začal měnit. Od chvíle, kdy náš Vesmír téměř úplně zanikl, tím, že se černí hierarchové rozhodli projevit v antisvětě prostor, jenž odpovídá Duchu samotného

Absolutna, neboli Duchu našeho Vesmíru. Tedy oddělit jeho potenciální vědomí v okamžiku jeho nevědomí a vytvořit tak superdémónského antioha, o kterém vždy mluvili jako o tom, který existuje, ačkoli neexistoval. A ten byl zatím jen v jejich pohádkách pro ty, kterým se to vyprávělo. Protože jeho místo si nárokují sami nejvyšší hierarchové temnoty.

Aby však z našeho vesmíru vytvořili antivesmír, rozhodli se Lucifer a další hierarchové antisvěta vytvořit v antisvětě prostor, jenž by odpovídal prostoru vědomí absolutna, které v něm přebývá v Noci Brahmy a vlévá do sebe vše světové. Tedy minus 11 dimenzí, podmíněný prostor. (**Viz další témata na webu, kde se probírala struktura světů Vesmíru**).

Tomu zabránilo 108 jasných Duchů - válečníků, z nichž se do andělské civilizace vtělilo jen pár. Tehdy bylo zcela spáleno 108 Duchů, kteří se vzdali své existence na démonických zařízeních, aby zachránili Vesmír; spálili tato zařízení i se svými esencemi. Ale aby to udělali, sami snížili vibrace svých obalů (energetických těl, jak se říká na Zemi), aby se mohli kontaktovat s nepřítelem.

Zcela se obětovali, aby mohl Vesmír přežít. A pouze éter mimo Vesmír, éter Nadvesmíru a éter Existence, vykonal první zázrak pro tento Vesmír a vrátil zpět esenci Duchů, kteří se obětovali. Tedy je obnovil a to již ne z éteru právě tohoto Vesmíru.

Taková síla byla impulsem, vlnou Ducha Vesmíru bojujícího o život, i když v nevědomém stavu Dne Brahmy. 108 Duchů se stalo jeho proudy, prolomili jeho „strop“, obrazně řečeno, stali se pro tuto chvíli jeho vědomými myšlenkami, zapomněli na sebe a svou podstatu obecně, opustili osobnosti. To je to, co způsobilo „exploze“ éteru mimo Vesmír. A vědomí, která to udělala a zmizela, se zcela projevila mimo Vesmír a proměnila se v Duchy blesků, o kterých zde již bylo řečeno mnoho (**Viz další témata na webu**).

Většina z těchto 108 Duchů jsou Duchové, kteří byli známí na východě v Himálajích, Tibetu a Indii jako **Dákiní**.

A pak v hinduismu jsou Dákiní považováni za zlé démony, stejně jako bohyně Kálí, která je také bohyně Durgou nebo Parvati... A to vše dokáže existovat v hlavách lidí, že démonka je projevem světlé bohyně. Samozřejmě, všechny tyto myšlenky pocházejí právě od vetřelců světů a skutečných démonů antisvětů...

Pouze v himálajských a tibetských horách byli někteří jogíni schopni vidět pravdu a pochopit, kdo ve skutečnosti jsou Dákiní, a jednou z nich je Kálí, která se také projevuje jako Durga. Tam začali mluvit o

rozhněvaných podobách těchto válečných Duchů. Kteří mimochodem jako první přispěli zachránit Vesmír a vzdali se kvůli tomu své Podstaty. Vždyť ještě předtím se bojují s démonickými silami v nižších světech i v samotném antisvětě účastnili vlastně jen oni. A nezabývali se jen zadržováním; čerpali vysokofrekvenční energie na hranici světů.

Jako první po průlomu černých kamenů antisvěta pochopili, že pouze zadržování může být k ničemu, a pokud se vibrace vesmíru již snížily, pak se bitvy v andělské světelné formě stávají zcela nemožnými... území se prostě vzdá.

Jako první na sebe vzali takzvaný rozhněvaný vzhled... Neboli obraz, ve kterém je lidské vědomí zvyklé vnímat pouze demony: ověšené lebky a useknutými hlavami démonů, s krvavými kalichy a rozzlobenými tvářemi ve zběsilém vzteku.

Tento obraz se projevuje, když Dákiní vlastní vůlí sníží své vibrace na úroveň démonických světů a přijdou na jejich území a doopravdy tam bojují s demony nebo zachraňují padlé duše, kterým i tam dokázaly předat pravdy.

...Nikoho odtud nelze vytáhnout násilím a proti jeho vůli, to je přirozený zákon éteru Vesmíru. Ale my, Dákiní, tam přinášíme zprávy o tom, v čem Duch chyboval, že tam skončil. A ti, kteří jsou schopni udělat cokoli, aby odpracovali karmu démona a změnili svou podstatu, ti opouštějí démonické světy a začnou své inkarnace ve světech, kde je možné odpracovat svou nejtěžší karmu. Přesně tak se to dělo.

Skutečné boje s demony jsou proto přijímány pouze ve stejné démonické podobě, rozhněvané podobě, a ne v bílých róbách a zářící zbroji, jak si mnozí na Zemi nadále myslí. Ale skuteční obránci-bojovníci, ti, kteří pokračovali v boji za duše na Zemi a v jiných světech, dokonce i poté, co se trojrozměrnost Země stala velmi těžkou, ti vtělení do těl začali být mylně považováni za demony, protože byli souzeni pouze vnějšími projevy těchto Duchů. A přesně takhle je mohli vidět svým vnitřním zrakem.

Dákiní neskrývali svůj vzhled, téměř po celou dobu zůstávali v rozhněvané podobě, aby mohli bojovat, a jen velmi zřídka si dávali, abych tak řekl, světlý vzhled. A ani na tomto světlém obraze nebyli poznáni a dostali jiná jména. To je důvod, proč má Kálí Durga například několik jmen. A lidská mysl nemohla objevit, že to byli stejní Duchové. Vetřelci světů - Anunakiové, kteří takovým věštcům přicházeli pod rouškou hologramů nebo vizuálně-mentálních obrazů, také mluvili o Dákiní jako o demonech. A skutečné demony se také

zakrývaly obrazy Dákiní a požadovaly krvavé oběti, jako démonka Lilith, která byla často nazývána jménem Dákiní Kálí.

Totéž se stalo s dalšími světelnými Duchy jako Baal, Šiva, Veles, kteří mimochodem také patří mezi 108 Duchů, kteří zachránili Vesmír. I oni byli dlouho považováni za temné demony na popud světových vetřelců – Anunaki. Vždyť ten, kdo šel proti Bohu, je Satan a oni sami nazývali démona Jehovu bohem, a proto Baal, který s ním bojoval, byl nazýván Satanem... Takže skutečnými obránci světla v lidské mysli se stali démoni, a démoni převlečení do hologramů andělů se stali silami světla.

A na Zemi se začala šířit velká falešná „moudrost“, že síly zla ne vždy přinášejí zlo, ale dokážou konat i dobré skutky, i když se prý o zlo snaží. A nikdo nevysvětluje, že i když se tak stane, jde prostě o úpravu sil éteru Vesmíru, který vždy, čistě svými vnitřními fyzikálními vlastnostmi, usiluje o spravedlnost. Spravedlnost je hlavním majetkem éteru nejen Vesmíru, ale i za jeho hranicemi. To je samotná rovnováha možnosti existence světů. Nejen rovnováha takzvaného dobra a zla, která se používá k ospravedlnění přítomnosti zla, ale rovnováha odplaty za jakékoli působení Duchů ve Vesmíru. Tomu se do jisté míry také říká karma.

To znamená, že vlnou je jakákoli akce a dokonce i myšlenka na Duchy. Ta vyvolává kolem sebe jisté poruchy v éteru a aby se opět vyrovnaly, vznikají v éteru určité anti-vlny stejné síly a konfigurace, směřující ke zdroji poruchy. To je celý mechanismus odplaty. To je čistě fyzikální vlastnost samotného éteru. A jestliže vlna vytvořená Duchem byla destruktivní, pak vlna odezvy bude stejná pro zdroj první vlny, a pokud byla kreativní, pak bude odezva stejná. Je to jednoduché.

Teprve nyní se mnoho sil snaží zabránit reakci a staví bariéry – ploty, jež odrážejí vlny do jiného směru. A proto mohou zpětné vlny putovat dlouhou dobu, dokud se nevrátí k původnímu zdroji, který způsobil, že se objevily v éteru. Ale díky vlastnostem éteru stále nevyhnutelně najdou tento zdroj a budou existovat a bloudit v éteru, dokud ho nenajdou, často se rezonančně srážejí s podobnými vlnami, odpuzují se od nich a pokračují ve své cestě dále, dokud nedosáhnou původní zdroj. Takto je vše vidět zde, v tomto duhovém světě vln, který je skutečnou realitou.

Tam, v projeveném světě fyzických těl, je vše viděno jinak a emocionální vášně vřou. Lidé doufají, že vše, co dělají, se jim nikdy nevrátí, protože nevidí nic za zlomkem své existence, jsou omezení, když vnímají pouze jeden současný fyzický život.

Právě kvůli těmto čistě fyzikálním procesům éteru je nemožné namísto kohokoliv - něco odpracovat. Protože zpětná vlna vůbec nemůže - svými vlastnostmi a uspořádáním - odpovídat jiným vlnám. Může se s nimi setkat, to ano, ale ne je uhasit, to znamená nevykompenzuje karmu. Protože „puzzle“ do sebe, obrazně řečeno, nezapadají. A teprve poté, co nalezne svou jedinou „puzzle“ v celém vesmíru, vlna zhasne a dojde k vypracování nebo odměně.

...Tady je ale potřeba říci jednu velmi důležitou věc o éteru našeho Vesmíru.

Vesmír, éter Vesmíru, měl chyby ve svém vývoji. Ony to byli, které vedly ke vzniku antisvěta a černých hierarchů a démonických království.

První chyba se objevila na začátku vývoje. Éter Vesmíru neměl čas zpočátku vyvinout mechanismus, který by zabránil nárůstu kmitů Duchů v důsledku mechanického čerpání energie nebo jiných mechanických akcí bez práce vědomí, bez vědomí procesů stvoření - s odmítnutím sebe sama, ega.

Výsledek takového omylu se projevil v sedmé manvantaře, kdy vědomí některých Duchů přišlo na to, jak si vybudovat obaly a urychlit svůj vývoj, a tedy i vývoj samotného Vesmíru, jak si mysleli, aniž by zničili svá sobectví a své osobní pohledy na svět. Věřili, že pokud by se odstranilo vnímání osobnosti, zmizeli by, a to by zastavilo vývoj Vesmíru i jich samých. Temnota sobectví a sobeckého pohledu byla mezi těmito ještě nevyvinutými Duchy velmi velká, a vlastnosti éteru jim neměly dovolit, aby si pro sebe s tak nevelkým vědomím vybudovali mnoho energetických schránek, které odpovídaly světům božstev, a dokonce i jejich vibrační kmitočty neměly stoupat s takovým vědomím a s takovou podstatou Ducha.

Ale sám Duch Vesmíru neměl čas upravit svůj éter v příští Noci Brahmy této sedmé manvantary, možná v naději, že nezměněný éter urychlí vývoj světů v něm samotném, v touze po nekončícím zlepšováním.

Ale došlo k první osudové chybě a Duchové začali mechanicky zvyšovat své kmitání, uchylovali se k různým druhům pulsací, zrychlování proudů éteru a dalším mechanickým činnostem. Vlastnosti nezměněného novorozeného (kojeneckého) éteru jim zároveň pomohly vybudovat energetické schránky. Jak se to přirozeně děje mezi nevědomými Duchy od přírody. Proto takový infantilní éter vždy existuje ve všech infantilních vesmírech, pokud jsou naplněny pouze nevědomými Duchy.

Právě pulsováním a průchodem éterem různě zvolenými způsoby - vstřebáváním a vrácením - si nevědomí Duchové vytvářejí své první obaly, které jim dávají příležitost začít si uvědomovat sama sebe.

Ale jakmile se ve vesmíru objeví první vědomí Duchové, éter vesmíru se musí změnit a stát se pružným. Ve smyslu zůstat stejný, jako tomu bylo u nevědomých Duchů, ale reagovat na vědomé Duchy zcela jiným způsobem – již nedávat příležitost budovat obaly pouze v reakci na mechanické pulzace.

K dalšímu růstu obalů Ducha a zlepšování jejich kmitání by mělo dojít až v reakci na rozvoj uvědomění Ducha a jeho postupné odstraňování zlých – iluzorních představ o sobě a světě.

V našem Vesmíru se tak ale nestalo a éter dále rozšiřoval schránky již vědomých Duchů v reakci pouze na mechanické pulsace nebo různé druhy cvičení, které lze srovnat **s moderními praktikami mechanické pozemské jógy** za pomoci dýchacích cvičení nebo vizualizací, koncentrace pozornosti, ale nic jiného to není než pokusy Ducha uvědomit si svou prázdnotu. Ve skutečnosti Duchové začali používat mechanické podpory k narušení iluzorních představ o světě, místo aby žili každý okamžik **podle svého svědomí**, a neusilovali o svém přeskočení do vyšších světů - jako svém cíli - jakoby zlepšení Vesmíru.

Vždyť aniž by ztratili své já, své ego, vtáhli s sebou do vyšších světů, obrazně řečeno, virus nevědomí a nejdůležitější problém existence, který jako zkreslující čočka začal zkreslovat veškeré vědění a všechny pravdy, které mohli v těch světech vidět. Ničili je skrze své jáství a osobní touhu silněji zářit.

To vše vedlo k následným vývojovým chybám - k vědomí, které přeskočilo příliš brzy tam, kde zrodilo nespravedlnost. Ego a egoismus vždy vedou k nespravedlnosti, protože vysílají objektivní vizi reality do „slepé skvrny“ čočky ega, skrz kterou se dívají Duchové zatížením vlastním já.

Touto optikou vědomí Duchové vidí svět pouze ve vztahu k sobě samému a vůbec nevnímají, co by mohli udělat ve „slepé skvrně“ zájmů jiných Duchů.

Když se však Duchové, kteří nepřežili své jáství, ocitli v takzvaných vyšších světech – v té době sedmé manvantary, začali, aniž by si toho všimli, vytvářet nespravedlnost a soutěžit mezi sebou. Zároveň velmi rychle, téměř náhle a okamžitě, začali vibračně ztěžkat a padat z těchto světů, obrazně řečeno, prorážet dno do těch světů, ze kterých kdysi vyskočili. Ti, kteří spadli ze světa božstev, byli tak

těžcí, jak se předtím mechanicky zabalili do různých energetických slupek. Proto se stali supertěžkými a „prorazili dno“, objevili anti-svět. Bylo to stejným způsobem, jakým padl Lucifer a mnoho dalších démonů a hierarchů temných světů. Všichni takzvaní padlí „andělé“ jsou přesně ti přeskakující Duchové, kteří se rozhodli pro sebe vybudovat božské schránky mechanicky, aniž by se zbavili vidění světa optikou sebe, své osobnosti.

V Noci Brahmy, po tom, co se stalo v sedmé manvantaře, Duch našeho Vesmíru nebo Absolutna zcela změnil vlastnosti éteru v souladu s pulsací éteru Nadvesmíru, když si zpracoval svou chybu. Proto v následujících manvantarách již k tak masivním pádům nedocházelo. Ale, bohužel, antisvět se již vytvořil jako zárodek nemoci ve Vesmíru.

... Ale byla tu ještě jedna chyba... Ano, ta ještě není zcela odstraněna, protože takové chyby může zcela odstranit pouze Duch Vesmíru sám, během Noci Brahmy, kdy může zcela kvalitativně změnit éter Vesmíru, totiž pracovat na sobě jako na Duchu, na svých chybách a uvědomování si jich, jen takříkajíc na své vlastní úrovni.

I když poměrně nedávno, podle pozemského počítání, došlo k mimořádné události, která umožnila změnit éter Vesmíru o mikrony i nyní během Dne Brahmy, ale pouze o mikrony...

A pak se to stalo téměř na pokraji smrti našeho Vesmíru, jen se jim ho podařilo udržet před zničením, takže to ve světech není poznat.

Ale až do okamžiku, kdy byl Vesmír na pokraji zničení, existovala v jeho éteru jedna zranitelnost.

A mnoho slabých Duchů vždy využilo této zranitelnosti, jež málem přivedla Vesmír do záhuby.

Ano, tato zranitelnost je přítomna v samotném vědomí Absolutna – v Duchu našeho Vesmíru. A když dbá svého vědomí v Noci Brahmy, cítí to jako soucit s padlými Duchy v sobě. Nemůže tedy úplně zužitkovat jejich podstatu v tom Utilizátoru, o kterém se tu už mnohokrát mluvilo. **(Viz další témata na webu)**.

Vždy má určitou naději - když promluvíme v pojmech srozumitelných lidským citům - že tito padlí Duchové - nositelé takzvaného zla - budou stále schopni přijít k rozumu a začít cestu zpět k nápravě jako esence Ducha. Koneckonců, byly případy, kdy si to démoni skutečně uvědomili a šli do velké černé díry Utilizátoru (Recycleru), aby se spálili coby zdroj tíhy a ničení světů. I když to vše bylo těsně poté, co od nás mohli slyšet novinky - Dákiní sestupující do hlubin jejich Pekla.

Tento soucit v hlubinách vědomí Ducha Vesmíru vede k tomu, že vlastnosti éteru jsou příliš slabé na to, aby vtlačily ty nejtěžší Duchy do onoho Recyklátoru. Většinou se recyklují nejtěžší nevědomí nebo polovědomí Duchové, kteří jsou prostě struskou pro Ducha Vesmíru a kteří nemají vědomí, aby se napravili. Ale zároveň tu zůstávají supertěžcí hierarchové antisvěta, kteří si během Brahmova dne vše uvědomují a jakoby mohli potenciálně změnit svou podstatu...

Ale ani v Noci Brahmy se tyto supertěžké proudy éteru, a přesně tak vypadají černí hierarchové v Noci Brahmy, nemohou strčit do Recyklátoru a zůstávají, obrazně řečeno, jakousi „ucpávkou“, blokujíce cestu pro zbytek strusky, která je v den Brahmy napůl v bezvědomí i v vědomí.

Takto se tam v průběhu několika manvantar nahromadila velmi velká struska těžkých Duchů a antihmoty, vědomých v Den Brahmy a nevědomých, kterou na Zemi někteří adeпти nazývali Samael.

Pouhá hmota, relativně vzato, a objem této strusky, vedly ke zformování antisvěta během pádu přeskakujících Duchů, o kterých jsem právě mluvila, když tento nejtěžší substrát Samael jednoduše obrátil část prostorů vesmíru naruby; vytáhl je na opačnou stranu. Tak vznikl antisvět.

Proto důvod formování antisvěta a černých hierarchů, kteří přinášejí zlo (ve vnímání projevu živých vědomých světů), spočívá v samotném vědomí Ducha Vesmíru nebo Absolutna, totiž v této zranitelnosti soucitu vůči vědomím, která vytvářejí zlo.

Ano, to může být případ Duchů Vesmírů v raných fázích jejich vývoje jako vesmírů, tedy samotného mládí Vesmíru.

A někdy jen ta nejtěžší zkušenost na pokraji smrti všech světů vesmíru, může přivést Ducha Vesmíru během Noci Brahmy k vědomému opuštění takové pozice, která může kvalitativně a zcela změnit vlastnosti éteru vesmíru, v sobě samém, v celém svém objemu během jedné Noci Brahmy.

V chápání Duchů – částic Absolutna, které se nyní projevují ve Dni Brahmy – bylo vše, co je ve Vesmíru, vždy považováno za správné a ideální. A právě tento soucit s padlými Duchy, který vedl jak k nemožnosti jejich úplného využití během nocí Brahmy, tak i ke stvoření antisvěta, bylo pochopeno jako univerzální bezpodmínečná láska a všeodpuštění Stvořitele.

Skutečnost - že taková láska a odpuštění ve skutečnosti stvořila samotný antisvět a podsvětí a démony, kteří páchají zlo v existujících světech – toto vše existující také omlouvali potřebou toho, (jen díky

tomu), že údajně bylo sestaveno Stvořitelem - jenže nebylo... A to, že jde prostě o nemoc a slabost Ducha Vesmíru, nikoho nenapadlo, protože mnoho Duchů ani netušilo, že náš Vesmír VŮBEC není jediný, který existuje.

Z toho plyne nekonečné hledání místa pro zlo a pro jeho nutnost - například ve prospěch rozvoje Duchů. A čistě z dedukcí, že pokud se tímto způsobem nevyvinou samotní nositelé zla, tak MOŽNÁ jsou období, kdy se vše ve Vesmíru obrátí vzhůru nohama a nositelé zla se prostě stanou nositeli tzv. Dobra. A začnou se trénovat a rozvíjejí se, zakoušejí sami na sobě sílu „učitelů“ vůči démonům, jimiž se staly dřívější světelné esence a božstva.

Spravedlnost a morálka vycházejí z této logiky a univerzální mechanismus je vysvětlen čistě na principech takové mechaniky a to je vše.

A hlavní věc je, že taková logická vysvětlení velmi dobře ospravedlňují všechny činy takzvaného zla pro jeho nositele a vše jim povolují.

Ale všechna tato vědomí, ať už světlá, konvenčně srozumitelná na Zemi, nebo temná, neznala a nikdy si nepředstavovala naduniverzální měřítko toho, co se děje. Kdy by to ani samotný Duch Vesmíru nedokázal pochopit a doufal, že se nějak bez jeho vědomí éter sám o sobě usadí a jeho temné částice si přesto začnou uvědomovat, v čem se mýlily, a začnou se napravit.

A teprve poté, co Absolutno neboli Duch vesmíru, Stvořitel, se ocitl na pokraji smrti z této nemoci antisvěta, vyslal impuls sebezáchovy a touhy očistit se od tíhy antisvěta a esence, které ji obývají. Udělal to v nevědomém stavu Dne Brahmy právě v těchto dnech **v roce 2021** podle pozemského počítání a kalendáře.

Byl to tento impuls, který právě těch 108 válečných Duchů v sobě neslo jako vlna éteru a vůle Stvořitele, mluvíme-li v tomto pojetí. Ano, za cenu naší existence jsme zastavili kritický proces sladění antisvěta se světem, což by mohlo vést k předčasnému kolapsu Vesmíru v Noci Brahmy a začátku nevratných procesů sebezničení celého světa. univerzální vír. (**Viz témata: „ [Geneze univerzálního víru \(Šivovo poselství\)](#) “, „ [Záhada univerzálního vejce](#) “).**

A tyto procesy by nevyhnutelně začaly díky vlastnostem Éteru Existujícího, jež jsou prvotní v samotném éteru všech vesmírů a stvoření. Procesy fungují jako pojistka, pokud by se Vesmír stal antivesmírem nebo by bylo plánováno jeho roztržení, když svět a antisvět se v něm vyrovná.

Toto jsou vlastnosti éteru, který prostupuje nejen náš Vesmír, ale také Nadvesmír, ve kterém Vesmír existuje a další vesmíry dále za ním... To je něco, co vědomí uvnitř našeho Vesmíru nikdy nebrala v úvahu, protože nikdy nevěděla o nich vůbec. Myslela si, že náš Vesmír je jediný existující.

Proto by stejná univerzální láska a odpuštění Stvořitele mohla vést k jeho vlastní smrti, se všemi světy v něm, včetně světů vyšších dimenzí, se všemi Duchy, které stvořil. Když se na ně rozložil v První Den Brahmy.

Proto je nemoc takzvaného zla pro Vesmír smrtelná a nutnost zla a rovnováha zla a dobra jsou jen domněnky a závěry Duchů, kteří neznali skutečnou strukturu Existujícího a v něm umístění našeho Vesmíru. Duchové nevěděli, že existují vesmíry, ve kterých nejsou takové jevy, které obecně nazýváme zlem, a že tam také dochází k vývoji Duchů. Nevěděli, že vesmíry, soucítící se svými zmatenými postupy, často zanikly už dříve, než když se co chystalo s naším Vesmírem.

Duch Vesmíru, nebo Absolutno samo, si také zjevně ve svém vědomém stavu nedokázal představit, k čemu takový soucit s destruktivními Duchy, v sobě, může vést. Protože si myslel, že se vše samo vyléčí a že těžší Duchové si začnou uvědomovat nesprávnost své cesty. Dal jim na jednu stranu svobodu volby, jak po něm požadovaly vlastnosti éteru Vesmíru, ve kterém se nachází, ale soucit v něm zablokoval řadu vlastností éteru a oslabil sílu Ničitele - Utilizátoru, který se sám zformoval pod tíhou antiduchů, jako odpověď na vlastnosti Éteru Existence na tuto tíhu. Aby tuto tíhu v sobě neutralizoval.

Proto také mnoho Učitelů, včetně těch, kteří přišli na Zemi a byli tam nazýváni bohy nebo proroky, také začalo mluvit s lidmi o univerzální bezpodmínečné lásce a odpuštění Stvořitele, jako to dělal například Ježíš.

Ten nyní již tuto chybu přiznal (**Viz téma: „ [Pasti ospravedlňování zla a odpuštění \(Poselství Šivy a ... Ježíše\)](#)“**), ale myslel si to jen proto, že ten, koho považoval za Otce, Ducha Vesmíru, také vždy vysílal tyto impulsy v univerzálním měřítku, což bohužel pomáhalo antisvětům a démonickým světům růst ve skutečnosti. Koneckonců to SVĚDOMÍ, právě ten SMYSL Ducha ROVNOVÁHY ODPLATY a nebezpečí zničení základů světa - když odklání vlny odplaty od sebe sama (a to je stvoření zla) - to (svědomí) chybí těm Duchům, kteří se stali démony a hierarchie temnoty.

Neustálé vychylování Duchů vln odplaty, v éteru, je právě

osudovou fyzikální chybou, díváte-li se z pozice Nadvesmíru, díváte-li se na Vesmír zvenčí, nikoli zevnitř. Jde o selhání v univerzálním měřítku, které vede k nahromadění totální vlny odplaty, jež spočívá v supertíze převrácení prostorů do antisvěta a zatížení tohoto antisvěta, právě k tamnímu projevení podstaty Samaela. Dále se podle vlastností éteru Existence spouští ještě větší zatížení - což se přesně stalo. A pak buď prasknutí vesmíru nebo jeho přeměna v antivesmír a kolaps viz singularita černé díry, ale ne cyklicky přirozená, totiž smrt vesmíru jako jeho nekonzistence a odmítnutí éterem Nadvesmíru, ve kterém se vesmír nachází. Vždyť změněný antiéter antivesmíru již neodpovídá éteru Nadvesmíru a je kolapsem odmítnutý ne zevnitř sebe, ale zvenku, silami Nadvesmíru. Nadvesmír sám tedy ničí zkažené vesmíry v sobě, jako zdroj nemoci.

Toto je samotná pravda a poznání, které obdrželo přesně těch 108 Duchů, kteří po jejich smrti vyvolal éter Nadvesmíru a éter Existujícího mimo náš Vesmír.

Odtud jsme mohli vidět tyto procesy a to, k čemu vede nemoc formování antisvěta a démonických světů ve vesmírech.

Nyní si mnoho Duchů v takzvaných Vyšších světech právě uvědomuje rozsah tohoto omylu. A mnozí, kteří mluvili o univerzální lásce ke každému a odpuštění, se stále snaží od tohoto postulátu, který je velmi hluboce zakořeněný ve vědomí, vzdálit. Ti ze světelných Duchů, kteří upadli pod takový vliv - jakmile ho přijali, nebudou v blízké budoucnosti schopni být válečníky a bojovat se silami temnoty. Takto začaly působit nové vlastnosti éteru, které se začaly postupně měnit po sebeobětování 108 Duchů a jejich návratu mocí Existujícího.

Navíc nyní ti, kteří byli mezi 108 Duchy, neustále svádějí zuřivé bitvy v samotném antisvětě a Dákiním se dokonce podařilo proniknout do nižších světů antisvěta a do jeho struktur. Tam, kam předtím nemohl žádný jasný Duch proniknout. Právě teď se teprve učíme, do jaké míry se v tomto světě „rozvinulo“ protisvětské vědomí.

V době existence Samaelovy strusky se v ní skutečně začalo realizovat mnoho antiDuchů, kteří tvoří masu Samaela. Tato anti-vědomí nikdy nebyla jinde než ve svém nejtěžším světě a vynořila se ze zrnek Ducha, která se stala tou struskou kvůli neustálým rozhodnutím pohlcovat vše, s čím se na své cestě setkali. Jsou to obludná monstra v chápání světelných světů a dokonce i světa pozemského. Mnoho z nich je napůl při vědomí a ovládají je titíž padlí

Duchové, kteří kdysi udělali skok do světů božstev, ale pak odtud spadli.

Právě s nimi nyní bojují Duchové blesků - Dákiní. Nyní sestupujeme do toho podsvětí, vypadáme rozhněvaní, a tam se sami stáváme ve svých kmitáních prakticky démony, abychom se chopili boje. S těmito démony kompletně promícháme naše energie a poté je „vtáhneme“ do Recyklátoru (Utilizátoru) a spalujeme je poznovu, přičemž sami máme démonické vibrace. Ale přesto to dělá démony trochu lehčími a už je může spolknout Velká černá díra recyklátoru (Utilizátoru).

Dákiní tam úplně vyhoří, nedoufají, že se vrátí, a nepřemýšlejí o důsledcích pro sebe, protože se již dávno zbavili svého vlastního osobního vědomí.

A proto je pokaždé, když je Éter samotného Existujícího, který je za hranicemi Vesmíru a Nadvesmíru, znovu a znovu vytváří a poznovu je posílá do bitvy, ale tentokrát, abych tak řekl, „štupuje“ svými energiemi díry portálů mezi prostory, jež vznikly rozerváním během bitev. Těch mohou využít jak temní éteričtí Duchové, tak i temné civilizace hustých světů pro svou expanzi do světů, které ještě nezachytilo toto antivědomí.

Dákiní, kteří se stali Duchy blesku, „zacelují“ tyto mezery a nalévají své esence do éteru našeho Vesmíru, a to úplně. Tím mizí v zapomnění inertního éteru, to znamená, že rozpouštějí i svá zrnka Duchů, znovu vytvořená éterem Jsoucího za hranicí našeho Vesmíru, aby se změnila vlastnosti éteru alespoň o mikron, nyní, v Den Brahmy. Znovu a znovu se za to obětují až do konce a znovu a znovu je velká síla Jsoucího – Šakti (viz téma: „ [Šakti – síla Existujícího](#) “) oživuje ze sebe a vrací je zpět do tohoto Vesmíru.

Zatímco tyto bitvy probíhají, pozemský svět žije ve svých válkách – jako v odrazu velké války ve Vesmíru. Ale změněný éter už nebude schopen reagovat na naléhavé prosby o odpuštění, jak se to stále dělo, a vsypal do Samaela vlnu karmy od všech, za které se takto modlili. Dělají to struktury egregorů různých náboženství a sekt, současně tíží Samaela a připoutávají k sobě a uchvacují duše těch, kteří byli prošeni a kteří prosili, využívajíce zranitelnosti vlastností éteru ohledně soucitu a odpuštění, a také za použití souhlasu s tímto, abych tak řekl, postupem těch, kdo byli uprošeni. Všechny tyto duše odcházejí do umělého ráje a slouží tam jako energetické baterie pro egregora, prakticky zbavené možnosti se dále rozvíjet a zdokonalovat, v iluzi štěstí a blaženosti a častěji prostě v nekonečném zapomnění. A když jsou tam, jejich karma, získaná modlením, je neovlivňuje, ta je ve strusce Samaela jako těžká

odhozená energetická zátěž. Ale pokud se těmto umolousaným Duším v umělém ráji přesto podaří opustit ho, když si uvědomí, že to všechno je velká iluze, a budou se kát za to, za co byli umrtveni - budou muset odpracovat to, co jim bylo odpuštěno přes egregor, bez jejich vědomí, a hlavně bez změny podstaty Ducha při pokání.

Ostatně informace o tom, komu ta karmická zátěž patřila, nezmizela a okamžitě se vrátí svému majiteli podle vlastností éteru.

Ale éter se mění a pokračuje ve změnách, i když změny jsou mikroskopické vůči měřítku vesmíru. A pro egregory je nyní stále obtížnější „osvobodit“ ty, za které se někdo modlil, od odplaty ve smyslu pouhého mechanického odpuštění hříchů nebo odhození karmy, bez vědomí a bez změny podstaty Ducha. Nyní žádné špinavé skutky nemůže jednoduše odpustit a poslat Samaelovi ani egregor. A tento sebeklam už nikomu nepomůže. I když dříve byla pomoc jen dočasným sebeklamem, kdy Duch, pobývající v umělém ráji jako energetická baterie pro egregora a vetřelce světů, byl údajně ušetřen odplaty, ale byl zbaven i vývoje a života jako závislý Duch, v polozapomnění ospalé umělé omamující blaženosti.

Nyní, během této války o přežití Vesmíru, se éter stává velmi přísným a nekompromisním. Už neplatí, že když Duch udělal něco z nevědomosti, pak za to nemohl. Ne, nyní těm, kteří „nevědí, co činí“ a kteří páchají zlo, už nikdy nebude odpuštěno jednoduše, aniž by si uvědomili, co vlastně udělali.

Pokud by Duch žil pouze zvířecími pudy a byl celý život otrokem svých těl, pak se v další inkarnaci již nebude moci inkarnovat jako člověk, ale půjde do inkarnace do zvířecí říše. Jinak všech těchto zranitelností ve vlastnostech éteru velmi dobře využila civilizace vetřelců – Anunnaki - pro vtělení nevyvinutých zvířecích duší, a dokonce i duší entit z nižších světů v lidských tělech. Nyní to éter a jeho vlastnosti nedovolí. Změnil se a neustále se mění s Duchy blesku. Začala velká očista antisvěta a démonického světa a to vše má své projevy na éteru světů, kde se odehrává samsára. Astrální se mění zejména, protože je pružnější a proměnlivější. Mění se i principy reinkarnace založené na karmě a odplatě.

Pokud Duch nevěděl, co dělá, pak je nevědomý, a co víc, není to rozumný Duch. Proto se již nebude inkarnovat mezi lidmi. Protože nedokázal rozlišovat mezi tím, co je zlé a co je dobré, protože neměl svědomí a necítil spravedlnost ve vztahu k ostatním, a nejen ke své osobě, pak by se takový Duch inkarnoval buď v království nerozumných bytostí nebo démonů nebo ve světě zvířat. Pokud by třeba podlehl vlivu davu a žil jako ve stádě, tak by měl v takovém

stádě zvířat žít dál. Tyto změny vlastností éteru již nastaly. To znamená, že Vesmír začíná, i když pomalu, vylézat z díry, do které jej málem zavedly Stvořitelovy chyby...

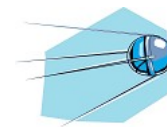
...Ale pak se ta velká duhová smršť začala znovu točit... Obrovský prostor hvězd a galaxií dál rotoval, vyzařoval duhové vlny a procházel mnou jako prázdnotou...

... A nyní se již známé horské štíty odrážely v paprscích, před úsvitem, na hranici ledové oblohy. Zvonící ticho jen občas přeruší křik velkého ptáka vznášejícího se na obloze. Dole se mezi kameny prodírá nějaká řeka. A za nimi byla jeskyně a prastará freska Dákiní...

Zapsala Valeria Kolcova

06.06.2023

https://shambavedi.blogspot.com/2019/04/blog-post_25.html

**Mimovědecké zdroje ~
duchovní texty, fyzikální
témata**

ver. 24.2..2025b

připravil **Bohumír Tichánek**